

Heu tornat a posar en pràctica el vostre sistema creatiu: construïu l'obra a còpia d'improvisacions amb els actors... Ho feu sempre?

—No. Ara, per exemple, quan torni a Barcelona, faré una obra que m'ha encarregat el Teatre Nacional, i és un text, de la Mercè Sàrries. Però, és clar, també és cert que porto quatre obres seguides treballant amb improvisació.

—**Hi ha a qui li recorda alguns camins del teatre independent dels anys seixanta o setanta...**

—Jo acabava de néixer, als anys setanta: no sé què es feia al teatre independent aleshores...

—**No n'heu pres referent?**

—No. Va sorgir d'una manera molt molt casual. Tenia un equip molt dinàmic a Barcelona, on hi havia la Clara Segura, l'Andrés Herrera, el Paul Berondo..., el Teatre Lliure em va donar quatre dissabtes a la tarda perquè fes una obra, i vaig dir: per què no faig un capítol cada dissabte? I vam crear *La història en 4 parts* així, cada setmana. Com que els actors no saben què els passa, als personatges, estan molt més lliures: entren, juguen... I no cal que pensin allò de "quan el meu pare em pegava, de petit...". M'és igual, si et pegava o no: tu surt i reacciona i ja està.

—**Cerqueu la reacció instantània.**

—I jugar. Tornar al plaer de jugar. I oblidem-nos del "menjar-se l'olla", que trobo que fa molt de mal. Aquí els actors no tenen temps de pensar que "quan dic aquesta frase, en el fons estic...". No: no hi ha temps: entren a casa i no saben si l'altre li dirà que se separen o que està embarassada o què. I han de jugar amb aquesta immediatesa.

—**Després, el text que sorgeix de la improvisació ja queda fixat?**

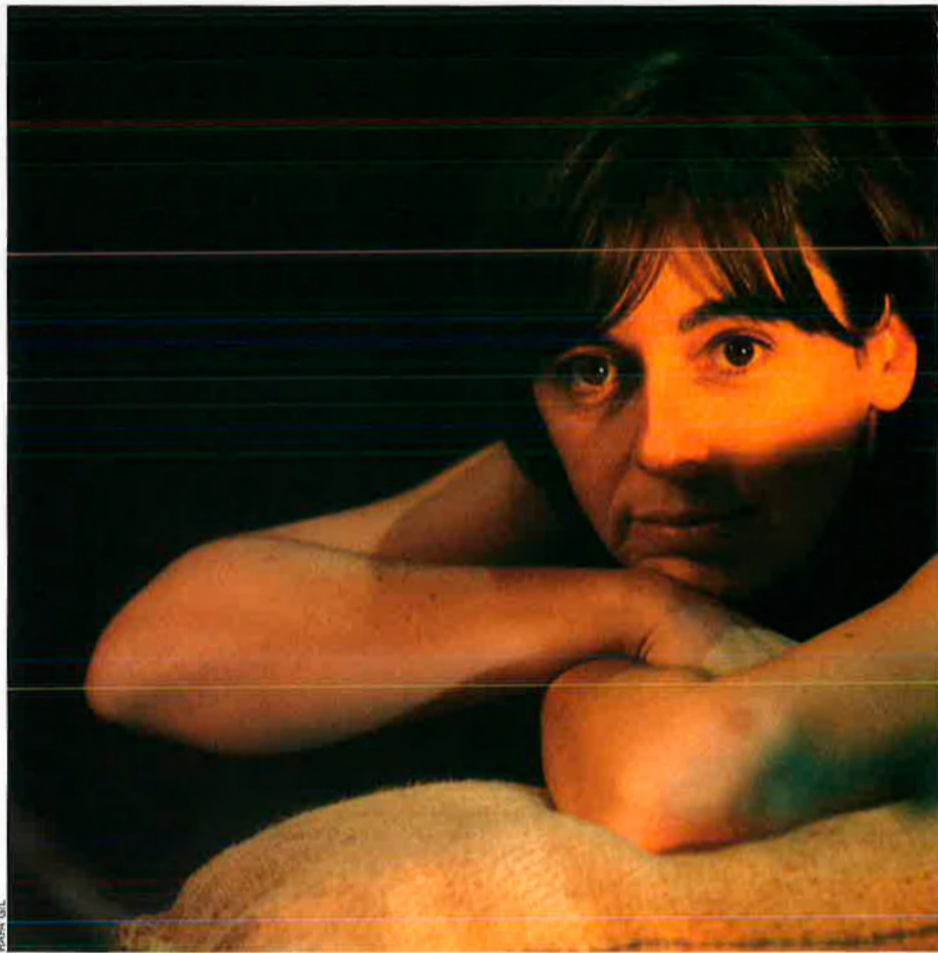
—Sí, queda. A més, amb això sóc bastant meticulosa: decideixo què és el que funciona i què no i s'escriuen les escenes. Un cop fet, ja està. Perquè, si no, me'n vaig, i quan torno, què? Em trobo Paco Moran? No pot ser.

—**Parlem de creació col·lectiva?**

—Bé... Hi participa tothom, realment agafes l'actor i aquest juga i s'ho creu, però és meu, que he parit la història i l'he pensada i més.

—**Teniu un pentagrama previ, quan us plantifiqueu el primer dia davant dels actors?**

“Estic en aquesta professió perquè m'ho passo 'teta'”

Carol López (Barcelona, 1969) és directora de teatre. Després de l'èxit amb 'V.O.S.' (tres premis Butaca i dues nominacions als Max) i de presentar 'Last Chance' al Lliure, ha creat —i acaba d'estrenar—, a València, amb la Companyia de Teatre Micalet, '987 dies', un àlbum d'històries íntimes en dies de guerra. Serà al Teatre Micalet els mesos de novembre i desembre.

—Normalment tinc la història. Sé bastant bé què passarà, però també em deixo sorprendre. Per exemple: jo puc saber que un personatge morirà, però no sé encara com succeirà. Això arriba amb el joc.

—**Ho teniu prou controlat.**

—Absolutament [riu]. Ho sento, però és així. Sempre dic que sóc *La mano que mece la cuna* [torna a riure].

—**Però a V.O.S. vau passar del drama a un to més lleuger, no?**

—No exactament: hi havia comèdia-comèdia i un final més en clau de melodrama. Però vaig fer un representació tres o quatre dies abans d'estrenar i em vaig horroritzar. L'endemà vaig dir que ho passàvem tot de voltes i comèdia a sac.

—**Justament abans de l'estrena?**

—Sí. Però és que aquí passarà igual: ara te n'aniràs, reprendrem l'assaig i canviaré escenes. I estrenem d'aquí a dos dies. Però funciona així.

—**I no comporta una mica d'estrès?**

—A mi m'excita. M'aprimo, em va bé. M'agrada molt. Estic en aquesta professió perquè l'he escollit i m'ho passo "teta". I m'ho passo "teta" en el procés. El resultat final ja no depèn de mi: el procés, sí, per això el cuido molt, i em despreocupo una mica del que diran.

—**Com afronteu una nova obra després de l'èxit, després de V.O.S.?**

—Oblidant-me de l'èxit. Del tot. Per exemple, va agradar més V.O.S. que *Last chance*, de la qual jo n'estic supercontenta i superorgullosa. Fins i tot m'agrada més que V.O.S., potser. O m'agrada diferent. En tot cas, no puc estar condicionada al que s'espera de mi.

—**Per què un dia decidiu que us apunteu a l'Institut del Teatre?**

—Per casualitat. M'havia posat a treballar, després de la selectivitat, i un dia em van dir que hi havia les proves de l'Institut i m'hi vaig presentar. I allà vaig trobar el meu camí. Tot ho faig una mica com per casualitat, sí: abans de fer V.O.S., per exemple, me'n vaig anar a l'Argentina tres mesos, i el panorama em va revolucionar molt.

—**Per què?**

—Perquè hi vaig veure coses de teatre brutals fetes sense ni una pesseta. I vaig dir: s'han acabat aquests muntatges on és més important la parafernàlia que el que expliquem i com ho expliquem. I vam fer V.O.S.. No m'agrada gens que es vegin els diners al teatre.

—**Què són els 987 dies?**

—Els dies que va durar la Guerra Civil. Els hem comptat i esperem que ningú no ens foti dient que eren més o menys, perquè ens encanta el número...

—**Sempre feu aquesta mena de tasts, d'escenes curtes, de diàlegs ràpids, de collage? No us plantegeu agafar un altre format?**

—Quan sigui gran. Ara em surt així.

—**Presenteu "la part sentimental de la guerra"? Quina és?**

—Per exemple, la persona que es troba que se li mor el marit i es queda sense res, de cop desprotegida i que la comencen a ajudar gent de l'altre bàndol, i veu que això l'omple més que el que tenia abans. O les tres persones que coincideixen a la trinxera: l'un s'enamora d'ella; ella, de l'altre, i aquest, de la nena. De fet, m'ha quedat amb les tinctes una mica carregades de melodrama.

—**Expliqueu la guerra des d'històries petites.**

—Clar. Qui la pateix, qui se la menja, la guerra? No pas qui la decideix, sinó el poble. I aleshores penses que si tu i jo som veïnes i tu tens gana, jo et donaré menjar, encara que la teva mare sigui d'un color i la meva, de l'altre.

—**Hi ha tres personatges que travessen tota l'obra: tres dones.**

—Sí. Suposo que se me'n va la mà cap a aquí. Però tampoc no és premeditat. Es com això de la comèdia: no m'ho plantejo mai, però... em surt.

—**Sembla, sí, que us ho passeu bé...**

—Molt. És que, si no, quin sentit té? També m'ho passo molt malament, eh? També hi ha crisis. [I ara en veu baixa:] Hi ha moments que mataria els actors [torna al to normal], però compensa. Encara que la relació actors-director és digna d'analitzar.

—**La relació amb els autors tampoc no està malament...**

—A veure què passa, ara, al Nacional. De moment, només ho he fet una vegada, era un text de la Victòria Szpunberg, que era amiga meva i no la vaig deixar venir als assajos. Jo crec que si l'autor és obert, ha de veure que una cosa és el que escrius a casa, i quan ho poses a escena, si ets intel·ligent, de vegades entens que s'ha de modificar. Si no..., doncs toparem.

—**Crideu?**

—No. De fet, gens. Mai. N'estic molt contenta. Perquè m'he format amb gent que cridava molt i jo no ho vull fer.

—**Què voldríeu que s'endugués el públic cap a casa, després de veure aquests 987 dies?**

—Mai no em plantejo allò de donar missatge, que em fa pànic. Però sí que penso que és important que no oblidem. Potser hauríem de començar a pensar què passa en aquest món: és que l'ésser humà necessita sotmetre els altres?

—**Quan creeu una obra, teniu ganes que perduri?**

—Ni ho penso. El teatre és efímer.

—**El cinema no us tempta?**

—M'agrada molt, i m'ho conec, però crec que de moment no ho faré. Allà has d'arribar al rodatge sabent molt bé què vols: no pots perdre res perquè això comporta molts diners, i jo al teatre, en canvi, vinc molt a experimentar. Sempre dic que a partir dels quaranta faré cinema, però ara ja m'hi acosto i... no.

Núria Cadenes